

7. LAODICEA ÁLLAPOTA

Jel. 3,14-17. (1844-től)

I. A név jelentése és alkalmazása

A „Laodicea” név jelentése „megítélt nép” vagy „ítélet népe”. Ez a név a legtökéletesebben jelképezi azt az egyházkorszakot, amelynek ideje alatt a mennyben megkezdődött a vizsgálati ítélet, és még mindig tart. Általában megoszlik a vélemény arról, hogy mikor kezdődött a laodiceai korszak, mióta van a laodiceai állapot, és mióta kell a laodiceai üzenetet alkalmazni az Egyházra. Vannak, akik 1888-t jelölik meg kezdetként, mondván, hogy ekkor utasította el magától az Egyház a hit általi megigazulás üzenetét, amivel Isten fel akarta ébreszteni. Én azonban azt vallom és képviselem, hogy már 1844-től kezdődően beszélhetünk laodiceai korszakról.

Egy új egyházkorszak kialakulásának kezdeteként 1844-et tekinthetünk. A megváltás mennyei vonatkozású eseményeiben is ekkor történt lényeges változás. Ekkor kezdődött meg a vizsgálati ítélet, amire a „Laodicea” név is utal. A 2300 éves prófécia is erre az eseményre, és erre az időpontra mutatott előre. Ellen G. White már az 1850-es évek elején alkalmazta a laodiceai üzenetet az Egyház jellemzésére.

1851-ben azt írta:

„Midőn nemrég körülnéztem, hogy az alázatos és szelíd Megváltó alázatos követőit keressem, lelkem nagyon elszomorodott. Sokan azok közül, akik azt állítják, hogy Krisztus közeli eljövételére várnak, e világhoz alkalmazkodnak, és inkább keresik a világ tetszését, mint Istenét. Hidegek és a formások emberei, csakúgy, mint a névleges egyházak, amelyektől nemrég elszakadtak. A laodiceai gyülekezethez intézett szavak a legtalálóbban jellemzik jelenlegi állapotukat. ‘Se hidegek, se melegék’, hanem langymelegék. Ha nem követik az igaz és hű Tanúbizonyosság tanácsát, ha nem térnek meg őszintén, ha nem vásárolnak ‘tűzben megpróbált aranyat’, ‘fehér ruhákat’ és ‘szemgyógyító irt’, úgy az Üdvözítő kiveti őket az ő szájából.” (EGW: TL 94-95.old.)

Majd 1857-ben ismét írt ezzel kapcsolatban:

„Az Úr látomásban megmutatott nekem néhány dolgot a gyülekezetről, jelenlegi langymeleg állapotáról, és ezt most elmondom nektek... Isten népének veszedelme az elmúlt néhány évben a világ szeretete volt.” (EGW: 1Test 140.old.)

A laodiceai üzenet azonban nemcsak egy gyülekezethez, egy szervezett egyházhoz, hanem az egyházkorszakon belül minden Isten gyermekéhez is küldetett. Ezt azért szeretném hangsúlyozni, mert minden egyházkorszakban volt és van egy látható egyház, egy küldetéssel megbízott nép, akire annak a korszaknak a jelenvaló igazsága és annak képvisellete van bízva. Az egyházkorszakon belül

azonban van az egyháznak egy láthatatlan része is. Azok tartoznak ebbe a részbe, akik nincsenek egyetlen szervezetbe tömörülve, hanem szétszórtaan élnek a különböző egyházakban. Ők azonban nem ismerik ennek a kornak a jelenvaló igazságát. Amit ismernek, abban viszont hűségesekek Istenhez, és Isten számon tartja őket. Jézus az egyik példázatában is megemlékezik ezekről az emberekről. *„Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim... Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és leszen egy akol és egy pásztor”* (Jn. 10,14; 16.).

„Még ma is vannak igazi keresztények a különböző keresztény egyházakban, a Római Katolikus egyházat sem kivéve, akik őszintén hiszik, hogy a vasárnap Istentől rendelt nyugalomnap. Isten elfogadja becsületességüket és szándékuk őszinteségét.” (EGW: NK. 400,3.)

A jellemzés és az üzenet tehát az egész egyházkorszakon belül az egész egyházhoz szól. Laodiceában is mondhatná Jézus ugyanazt, amit annak idején a thiatírabeliékeknek mondott: *„néktek pedig azt mondom és mind a többi Thiatírabeliékek is”* (2,24.). Jézus felrázó üzenete ma is szól mindenkinek, aki ebben a történelmi korban él. Én azonban most csak az Adventista Egyházra alkalmazva tekintem át az üzenetet, mivel azt tartom fontosnak, hogy elsősorban a magunk számára értsük meg és alkalmazzuk a gyakorlati életünkben Jézus hozzánk küldött üzenetét.

II. Jézus bemutatkozása

Jézus először „Ámen”-ként mutatkozik be Laodiceának, mivel több dolgot is szeretne elmondani önmagáról. Az „ámen” szó jelentése = bizony, igaz, úgy legyen, vagyis régen ez egy bizonyítási szó volt, amit eskünek is tekintettek. E kifejezés Jézusra történő alkalmazása megegyezik Ésaías egyik kijelentésével, ahol az Úr *„ámen Istene”*-ként, vagyis *„igaz Isten”*-ként van bemutatva: *„aki esküszik e földön, esküdjék az igaz Istenre”* (Ésa. 65,16.). Ezt a címet lehet úgy is értelmezni, miszerint megerősíti azt, hogy *„Krisztus az igazság”, „Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet”* (Jn. 14,6.).

Ez Laodiceának egyrészt azt jelenti, hogy csak Krisztus lehet a mi igazságunk, hiszen *„mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertéztetett ruha minden mi igazságaink”* (Ésai. 64,5.). Másrészt azonban azt is jelenti, hogy a gyülekezethez küldött üzenete minden kétséget kizáróan a való igazságot tartalmazza. Ezt a nevet vagy címet egyedül Jézus igényelheti magának a szó teljes jelentése szerint. Jézus Krisztus az *„ámen”*-e minden isteni ígéretnek, mert; Benne teljesedik be minden *„mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére”* (2Kor. 1,20.). Benne válik igazzá mindaz, amit Isten megígért.

A bemutatkozás második kijelentése szerint Ő a „*hű és igaz bizonyosság*” (14. vers). Ez a bemutatkozás azt jelenti, hogy Jézus a valóságnak megfelelően, hűen tesz tanúbizonyosságot Laodicea igaz állapotáról. Csak az, aki a „*hű és igaz bizonyosság*”, aki a szívek rejtett titkait is ismeri, mondhatja el magáról, hogy „*tudom a te dolgaiddat*” (15. vers). Ez a bemutatkozás azt is jelenti, hogy csak egyedül Jézus tud nekünk, embereknek hű bizonyosságot tenni az Atyáról is, az Atya akaratáról és jelleméről: „*az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt*” (Jn. 1,18.), „*aki engem látott, látta az Atyát*” (Jn. 14,9.).

A bemutatkozás harmadik kijelentése szerint Ő az „*Isten teremtésének kezdete*” (14. vers). Ez azt jelenti, hogy Vele kezdődött a teremtés, hiszen a megváltás terve mindenknek előtte lett lefektetve, mielőtt bárminek a teremtéséhez hozzáfogott volna az Istenség, előtte eldöntésre került, hogy a Megváltó meg fog születni, és életét fogja adni az elveszett teremtményekért. „*Az Úr az ő utának kezdetül szerzett engem; az ő munkái előtt régen. Örök időktől fogva felkenettem, kezdetől, a föld kezdetétől fogva*” (Péld. 8,22-23.). „*Aki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt*” (1Pét. 1,20.). Ez a bemutatkozás azonban jelenti azt is, hogy Ő általa, és Ő tőle kapott életet már a legelső teremtmény is. „*Minden Őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett*” (Jn. 1,3.). „*Mert Őbenne teremtetett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenk Őáltala és Őreá nézve teremtettek; És Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn.*” (Kol. 1,16-17.). Ezek az igék közvetett módon Jézus örökkévaló létezéséről adnak kinyilatkoztatást.

Ez a bemutatás azonban arra is utal, hogy Krisztus megváltó műve a teremtés kezdeti állapotát szeretné visszaállítani népe életében: Mindenk előtt azt, amit az Édenben a bűn miatt elveszítettünk, az Istenhez való hasonlatosságot a természetünkben és a jellemünkben. Ennek eredményeként fogja Jézus „*Önmaga elébe állítani dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörgözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen*” (Eféz. 5,27.).

„Krisztusnak nincs hőbb vágya, mint olyan embereket bírni, kik a világnak az Ő jellemét és lelkületét mutatják be. A világnak pedig semmire sincs égetőbb szüksége, minthogy lássa a Megváltó szeretetét emberek által kinyilvánulni.”
(EGW: KP 314,1.)

Ez a bemutatkozás, miszerint Jézus az „*Isten teremtésének kezdete*”, azt is jelenti, hogy az életmódunkban is vissza kell kanyarodnunk az Isten teremtésének kezdetéhez. A táplálkozási szokásainkban is nagyon eltértünk attól, amit Isten eredetileg az embernek adott táplálékkul. A bűn mára már nagyon megrontotta az emberek táplálkozási szokásait, az elfogyasztásra kerülő ételek listája és azok összetétele nagyon sok kívánnivalót hagy maga mögött.

„Az Úr... lépésről lépésre az ő eredeti szándékához akar bennünket visszavezetni, amely szerint az embereknek a föld természetes terményeivel kell élnie.” (EGW: KM 112,2.)

III. Jézus üzenetének címzettje

Laodiceával kapcsolatban sajnos semmi jót nem mond el Jézus. Fontos azonban tisztázni, hogy az üzenet kinek az állapotát mutatja be. Egyesek azt vallják, hogy a gyülekezet angyalának állapotáról van szó, mivel ő az üzenet címzettje. A gyülekezet angyalaként pedig az egyház vezető testületét gondolják (pl: a Reformmozgalom) Mások viszont azt állítják, hogy ez az állapot az egész Egyházra, egyetemesen vonatkozik, kivétel nélkül minden tagra. A szövegösszefüggés alapján azonban azt mondhatjuk, hogy bár általánosságban jellemző ez az állapot az egyházkorszakban, azonban mégsem vonatkozik mindenkire, hanem csak egyesekre, hiszen ennek a korszaknak is vannak győzői, akik az üdvösség várományosai. De nem ránk tartozik annak megítélése, hogy kire.

A gyülekezet angyalára azért nem vonatkozhat, hiszen ő az igazi papságot jelképezi, akiket Jézus a jobb kezében tart. A gyülekezet angyala csak eszköz az üzenet továbbadására, de nem az ő állapotáról beszél az üzenet. Mivel a gyülekezet angyala csillag által is van jelképezve, ez azt jelenti, hogy ők fénylenek is, ahogyan arról Pál is megemlékezik: *„Legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon”* (Fil. 2,15.). Azt sem mondhatjuk, hogy minden egyháztagra érvényes a laodiceai állapot, hiszen akkor ez azt jelentené, hogy ez alatt az idő alatt egyetlen ember sem jutott üdvösségre Laodiceában. A langymeleg állapotban lévőket ugyanis Jézus kivetli a szájából: *„mivel langymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én szájából”* (16. vers). Ha viszont Jézus a közbenjáró szolgálata közben nem tesz vallást valakiről az Atya és a szent angyalok előtt, annak nincs üdvössége.

Szükséges realizálni azt is, hogy mit jelent Jézus fenyegetése a gyakorlati életben, vagyis: Mit jelent a Jézus szájából való kivetés?

„A szájából való kivetés azt jelenti, hogy imáitokat, az Isten iránti szeretetek kifejezését nem továbbbíthatja. Az Ő szavából való tanításaitokat, vagy lelki munkálkodásaitokat semmiképpen sem hagyhatja jóvá. Nem tárhatja elő vallásos tapasztalataitokat azzal a kéréssel, hogy kegyelem adassék néktek.” (EGW: 6Test. 408.)

1. Imáitokat nem továbbbíttja.
2. Az Igéből való szolgálatukat és lelki munkájukat nem áldja meg.
3. A megváltó kegyelem áldásában sem részesíti őket.

Fontos megjegyezni azt is, hogy a szájából való kivetés még csak egy feltételes ítélet. A Laodiceának adott tanács elfogadása ugyanis még lehetőséget biztosít a jézusi ítélet elkerülésére.

IV. Laodicea állapota Jézus szerint

Az Egyház, illetve az Egyház tagjainak lehetséges lelki állapotát három jelképpel ábrázolja Jézus:

„Hév”, vagyis forró, azaz meleg, ami az Isten iránti szeretet legbuzgóbb állapotát jelképezi.

„Langymeleg”, vagy langyos. A buzgóság helyett megelégedettség, közömbösség, bizonyos fokú érzéketlenség a lelki dolgok iránt. Jézus ki is mondja azt, ami ezt az állapotot előidézte. *„Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem” (17/a vers).*

Laodiceával nem az a baj, hogy nem tud megváltozni, hanem az, hogy nem akar. Ez az állapot útjában áll mindennemű fejlődésnek. Ezt a belső állásfoglalást Laodicea nem annyira szavaival, mint inkább tetteivel fejezi ki. A stagnáló, esetlegesen visszafelé haladó hívő élete tesz erről a leghatározottabban bizonyosságot. Amilyen undorító a langyos víz a szájban, olyan a langyos keresztény Jézusnak. A langyos keresztény a legjobb szövetségese Sátánnak. Élete a halál illatát árasztja mások felé. Az ilyenek állandó terhet és gondot jelentenek Jézus igazi követőinek. Az ilyenek élete miatt *„káromoltatik az Isten neve a pogányok között”.* (Róm. 2,24.).

„Jobban tetszene az Úrnak, ha a langyos hitvalló keresztények sohasem vennék ajkukra nevét. Szüntelen koloncok ők azoknak, akik Jézus hűséges követői akarnak lenni, a hitetleneknek pedig a botránkozás kövei. A gonosz angyalok örülnek neki, s görbe útjukkal Isten angyalait csúfolják. Az ügy átkai ők itthon és külföldön is. Ajkukkal közelednek Istenhez, de szívük távol áll tőle.” (EGW: 1Test. 181,1.)

A rothadás spórái a langyos közegben fejtik ki legintenzívebben hatásukat. Sem a forró, sem a hideg közegben nem tud a romlás folyamata terjedni. A romlás kialakulására és terjedésére a legalkalmasabb a langyos állapot, és ezért emel Jézus ilyen panaszt, és ezért ítélkezik felette ilyen keményen.

„Hideg”; Vannak, akik úgy gondolják, hogy a „hideg” az Isten nélküli hitetlen világot jelképezi. Ez az állítás viszont egyáltalán nem tartható fenn. Nagyon durván hangzana tőlünk Jézusnak olyat tulajdonítani, hogy Ő bárkinek is azt kívánja, hogy legyen Isten nélküli hitetlen, azaz hideg. A hideg jelképe nem vonatkozhat az Isten nélküli hitetlen világra azért sem, mert az üzenet a gyülekezetben lévőeknek a lehetséges állapotát veti fel. Az üzenet azt mondja, hogy amennyiben valaki hideg volna, akkor Jézus nem vetné ki a szájából.

„Hideg” alatt a megtéretlenségének tudatában élő, de a megtérés után vágyakozó embert kell érteni. Pál apostol a következő szavakkal írja le és mutatja be a „hideg” állapotban lévő embert: „Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.”... „Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm. 7,18; 24.). A hideg nem érzi jól magát abban a közegben, ahol van, alkalmatlannak érzi magát az Istennel való közösségre, de vágyódik és kutat valami jobb után, keresi a megoldást. Amit valaki hiányként érez önmagában, valószínű, hogy annak pótlására mindent megtesz. Ezért kívánja Jézus, hogy inkább hideg legyen Laodicea. Az ilyen jobb után vágyódó és kereső embert szívesen tartja Jézus a szájában, szívesen segít neki a változás megvalósításában.

Laodicea langyossága egy nagyon veszélyes állapotból fakad. Azt gondolja magáról, hogy „gazdag vagyok, meggazdagodtam, semmire sincs szükségem”. Az így gondolkodó emberek nem képmutatók, hanem megelégedettek. Vakok a saját állapotuk meglátására. „Nem tudod”, mondja nekik Jézus, hogy milyen vagy a valóságban. Az ilyen önteltség, önelégültség teljesen végzetes lehet. A Szentlélek nem tartózkodik olyan helyen, ahol nem ismerik el, hogy Rá szükség van. Szentlélek nélkül pedig újjászületés sem lehetséges.

Laodicea gazdagságérzete több dologból is táplálkozhat:

Közösségi szinten ilyen az egyháznak kinyilatkoztatott és rábízott igazságok birtoklása, Valamint a birtokában lévő igazság meggyőző ereje és tekintélye. Az elért eredmények terén pedig a számbeli növekedés, az intézmények sokasága és nagysága, a tizedrendszer biztosította anyagi lehetőségek.

Az egyes hívő életében gazdagságérzetet eredményezhet a megismert igazság tekintélye és meggyőző ereje másokkal szemben, ami egy felsőbbrendűségi tudatra kísért, vagy az isteni törvények külső betartásából fakadó megelégedettség. Gondolj csak a farizeus és a vámszedő imájára, amelyben az látszott, hogy a farizeus mennyire el volt szállva magától, a saját vélt tökéletességétől. Amikor valaki Krisztus helyett emberekhez hasonlítja magát, és általában a nálánál rosszabb lelkiállapotban lévőkhez, ez mindig a megelégedettség kialakulásának a melegágya. Vagyis nem véletlen, hogy ezzel a gondolkodásmóddal mindenki „langymeleg”-gé válik.

Ez az önmagával megelégedett langyos kereszténység egy borzalmas és rettenetes állapotot takar. Jézus azt mondja róluk:

„nyomorult”	a bűn rabszolgája (egy gonosz ember, aki tehetetlen, ezért nem tud megváltozni.)
„nyavalyás”	halálos beteg
„szegény”	hit nélküli
„vak”	képtelen a lelki látásra

„mezítelen” Krisztus igazsága nélküli

Jézus a „*hű és igaz bizonyág*” azonban lerántja a leplet, és felfedi Laodicea valódi állapotát. Jézus bizonyágtétele egy teljesen Istentől elfordult állapotot leplez le Laodiceában, amit viszont a vallás köpenyével igyekeznek takarni. Vagyis a kegyesség látszata megvan, de megtagadják annak erejét az életükben. Laodicea számára az egyetlen remény az lenne, ha egyszer rá tudna döbbenni valós állapotára és el tudná fogadni az isteni tanácsot, segítséget:

4. Ha elfogadná Krisztust, – az Ámen Istenét – igazságul,
5. Ha kész volna Isten teremtésének eredeti rendjéhez igazodni,
6. Ha tudomásul venné, hogy a hű Tanúbizonyág róla mondja azt, hogy langymeleg,
7. Ha megtérne, hogy Jézus ne vesse ki a szájából,
8. Ha megértené, hogy Jézus által, és Jézus mellett mindenki számára van gyógyulás.